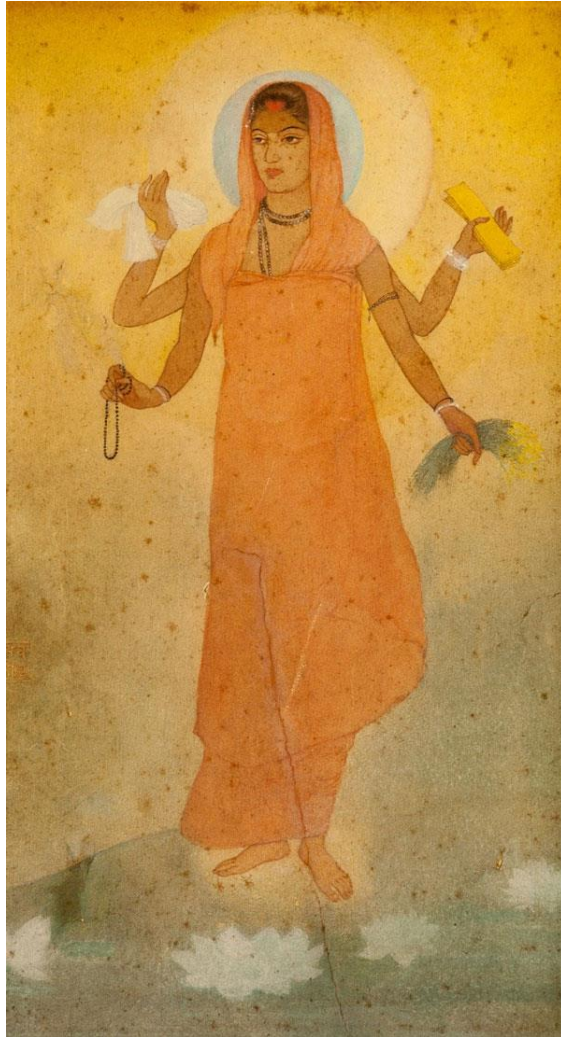

Elder Nun Mahāpajāpatī Gotamī

TỶ KHEO MINH TÂM

Credit: Wikimedia Commons

Abanindranath Tagore, *Bharat Mata*.

Photograph: [\[Public Domain\] Wikimedia Commons](#)

Elder Nun Mahāpajāpatī Gotamī महाप्रजापती गौतमी

It is possible to say according to the historical account recorded in suttas that one of the foremost nun disciples of the nuns' monastic order and the founding member is Mahāpajāpatī. This descriptive story highlights the pathway of how she attained such an eminent position, a position not attainable in one life, but over a great length succession of time.

This story may in some way exemplify the successive pattern for the others that follow. She was born at the time of the previous Buddha Padumuttara, and witnessed that Buddha appointed a nun to a foremost position, did a great deed, normally consisting of some considerable personal sacrifice, and made an aspiration for the same position herself.

The pattern then records the good deeds that she performed in the interim, before meeting the present Buddha Gotama. These take two forms, either good deeds done under various former Buddhas, or good deeds done to Independent Buddhas (Pacceka-buddha). After being reborn in the higher worlds amongst gods and humans, due to such meritorious acts, she was eventually reborn and encountered a group of five Independent Buddhas descended from Mount Nandamūlaka to Isipatana, who were preparing

suitable huts for the Rains Retreat. They wandered for alms in the city, and after going back to Isipatana, they thought: ‘We will ask for manual labour in order to prepare the huts for spending the Rains.’ After wrapping their robes they entered the city in the evening time and stood at the gate of the treasurer’s house. The treasurer rejected the project and asked them to leave.

As the five Independent Buddhas were to leave the city, the chief female slave, saw them, put down the waterpot, worshipped, bent down, lifted up her face, and asked: “*Noble Ones, having just entered the city, why are you now leaving?*” “*We came to ask for manual labour to prepare the huts for spending the Rains.*” *But can these huts only be made by the powerful, or is it possible also for the lowly to build them?*” “*It is possible for anyone to build them.*”

Mahāpajāpatī Gotamī then offered to build the huts and organised a large group of 500 female slaves to donate their time and materials. Their husbands donated the manual labour needed to prepare the huts. On the next day, after giving food to the Independent Buddhas, she gave a sign to all of the slaves. They entered the wilderness straight away and assembled the timber. Having gathered in hundreds and made

each of them a hut together with a walking meditation path, they placed suitable beds, chairs and drinks and received a promise from the Independent Buddhas to spend the three months right there. They offered food and necessity for the Rain Retreat. Then they prepared alms food for each of them in turn.

For those who were not able to take the opportunity to give on their day, the chief female slave took food from her own house and gave it.

After looking after them for three months, the chief female slave had each of the female slaves prepare cloth, and they made five-hundred coarse cloths.

After exchanging them, and having the three robes made, she gave a set to each of the five Independent Buddhas. And as they watched, the Independent Buddhas went through the air to Mount Gandhamādana.

Their unmeasurable good deed of the 500 slaves united them together kammically for the rest of their time in saṃsāra (the round of births and deaths). Until the time of Gotama Buddha, they went forth with Mahāpajāpatī Gotamī, and attained the Sainthood. By indiscriminative accepting donation from slaves in the Indian society the Independent Buddhas enabled a

great chance for the social slaves to rise up to the higher level of existence.

A similar story is also recorded thereafter that Mahāpajāpatī Gotamī was a weaver's wife near Bārāṇasī. She at that time organised the food of 500 Independent Buddhas, who were rejected by the rich people in the city.

The good deeds that have been recorded are, of course, just some examples from the immense number of lives she lived between the two Buddhas mentioned at the beginning and the end of her existence, and these are exemplary acts continuously building up her perfections (paramis).

In her final life Mahāpajāpatī Gotamī was the younger sister of Mahā Māyā, both of whom were married to the Sākiyan King Suddhodana. When the elder sister died shortly after giving birth to the prince Siddhartha, Gotamī gave her own son Nanda out to a wet-nurse, and carried on the nursing of Siddhartha herself. She was therefore the foster Mother of the prince who would eventually reach Buddhahood, and would have been engaged in all aspects of his upbringing, including his education and marriage.

Five years after the Buddha's Awakening, her husband the King the Great King Suddhodana, after hearing a Dhamma talk on the highway became a Stream-Enterer, died straight afterwards and left her a widow. At this point of time she was determined to dedicate the remainder of her life to the spiritual development path. She humbly requested the Buddha to allow a nuns' assembly order, similar to the monks' assembly order. This nuns' order which had been founded at the beginning of the Sāsana.

To strengthen making this request she was joined by the 500 women who had been her slave companions in the previous lives. They had been reborn in the Sākiyan clan, and their husbands had gone forth after the Buddha had resolved a disagreement quarrel and taught them Dhamma on the banks of the Rohinī river. (SN 4.11)

At the first time Mahāpajāpatī requested the going forth from the Buddha was not granted. Then the Buddha left for Vesāli.

Then, she summoned the barber, had her hair removed, donned the yellow robes, took all the Sākiyan women on foot to Vesāli where the Buddha was residing. Kapilavastu was separated from Jetavana monastery by a distance of 357 miles. She

covered the distance with her followers by foot although various chieftains and lords placed chariots at their disposal. The dusty roads in those days were quite unlike the roads of the present day. There were no pavements or sealed surfaces. The gentle feet of Maha Pajapati Gotami were unused to such rough conditions. At the end of the journey they were thoroughly exhausted and travel-worn. The march caused a great stir in the district through which they passed. Such a walk attracted attention and soon the crowds lined the route.

Upon arrival, she repeated her request to be ordained. Ananda, one of the principal disciples and an attendant of the Buddha, offered to intercede with the Buddha on her behalf. Again and again Venerable Ananda entreated the Lord but only to be refused. Finally, he gently respectfully questioned the Buddha,

"Lord, are women capable of realising the various stages of sainthood as nuns?"

"They are, Ananda," said the Buddha.

"If that is so, Lord, then it would be good if women could be ordained as nuns," said Ananda, encouraged by the Buddha's reply.

"If, Ananda, Maha Pajapati Gotami would accept the Eight Respectful Conditions it would be regarded that she has been ordained already as a nun

Gotami gladly agreed the Eight Garudhammas and was accorded the status of the first bhikkhuni. Subsequent women had to undergo ordination to become nuns.

Garu, literally means "heavy" and when applied to vinaya, it means "heavy offense that entails penance (mānatta) consisting of 2 weeks" as described in *garudhamma* rule No. 5.

These were the 8 conditions:

1. A Bhikkuni even if she was in the Order for 100 years must respect a Bhikkhu even of a day's standing.
2. A Bhikkuni should reside within 6 hours of travelling distance to and from the monastery where Bhikkhus reside for advice.
3. On Observance days a Bhikkhuni should consult the Bhikkhus.
4. A Bhikkhuni should spend the Vassa (rains retreat) under the orders of both Bhikkhus and Bhikkhunis.

5. A Bhikkhuni should ply her life by both the orders.
6. A Bhikkhuni should on two years obtain the higher ordination (Upasampatha) by both Orders.
7. A Bhikkhuni cannot scold a Bhikkhu.
8. A Bhikkhuni cannot advise a Bhikkhu rather it should be the other way about.

There the Elder Ānanda made the request to the One of Ten Powers and she received the going forth and the higher ordination with the eight serious respectful rules. Then established newly founded order of nuns, with Mahāpajāpatī Gotamī being the first, and thereby the most senior nun.

All the others also received their higher ordination together.

The King of Lichchavis built a residence for her and her followers at Vesali.

After taking a meditation subject in the presence of the Buddha, she while listening to the Saṁkhittasuttaṁ, (Anguttara Nikaya 8.53) attained Full Awakening.

All five hundred nuns at the conclusion of the Discourse on Nandaka's Advice also attained the stream of sainthood. (Nandakatheravatthu in the Aṅguttara Majjiha Nikaya 146)

One day the Buddha accompanied by eighty Maha Arahants and a huge concourse of Bhikkhus visited Pinnacle Hall in the city of Vesali.

At such a sight Venerable Maha Pajapati Gotami was exceedingly glad. The disciples were fully worthy of the Lord. She saw that Anna Kondanna, Sariputta, Mogallana, Khema, Uppalawanna, Nanda, Rahula and his mother Yasodhara (Bimba Devi) were to predecease the Lord. She was determined not to tarry but that she should be the first to go. Although she was 120 years old yet signs of old age were not visible. Her hair and teeth resemble those of a girl of 16 years. At the moment of her resolution of obtaining Parinibbana the earth trembled and quaked. The thunder in the sky rent the air. Her companion's likewise sought release.

She and her companions proceeded to meet the Lord. Although from the 7th day the prince was reared by her the Buddha amply repaid the debt due to her by her ordination. In the meantime people from far and near flocked to the scene as the news spread. Diverse deities came. Visva Kamma deity who by his psychic power came to the rescue to provide much needed accommodation.

The Buddha requested Venerable Maha Pajapati Gotami to clear doubts about her sainthood. Then she paid tribute by performing many miraculous acts and all present including the Maha Arahants marvelled. She and her companions underwent the great release — Parinirvana. At last the cremation came to pass. The Lichchavi Princes brought sandalwood for the funeral pyre and the caskets containing the remains were made ready. The whole sky was overcast with the heavenly host during the day. The stars and the moon shone brilliantly overhead as night followed. People laid carpets and the deities held a canopy overhead. It was a unique ceremony the Buddha and the Maha Arahants graced, so the pyre was lit and only the relics of Venerable Maha Pajapati Gotami remained like pearls and those of others vanished from the scene. These relics were placed in the Buddha's bowl and given to him. The Buddha extolled the virtues of this great Arahant. He himself had ordained her and been her teacher and this was said to dispel any doubts.

Mahāpajāpatī died at the age of 120.

The Buddha addressing the Monks and laity declared that Venerable Maha Pajapati Gotami was foremost in

attainments among the female Maha Arahants of the Noble Order.

In Anguttara Nikaya 1.5.1 Buddha says:

*Etad-aggam bhikkhave mama sāvikanam
bhikkhunam rattaññūnam, yad-idam
Mahāpajāpatigotamī.*

This is the foremost of my nun disciples, monastics, amongst those who are senior, that is to say, Mahāpajāpatī Gotamī.

In the *Lotus Sutra*, the Buddha bestows a prophecy upon Mahāprajāpatī that in the distant future, she will become a Buddha named "Sarvasattvapriyadarśana".

Painting by Maligawage Sarlis. Photo by MediaJet, 2009. Public domain.
Source:https://en.wikipedia.org/wiki/Mahapajapati_Gotami#/media/File:Prince_Siddhartha_with_his_maternal_aunt_Queen_Mahaprajapati_Gotami.JPG

The issue of Female Equality

However, the issue of women's rights was not to go away and Mahapajapati would raise the subject again: *'I would ask one thing of the Blessed One, Ananda. It would be good if the Blessed One would allow making salutations, standing up in the presence of another, paying reverence and the proper performance of duties to take place equally between both bhikkhus and bhikkhunis according to seniority.'* And the Venerable Ananda went to the Blessed One [and repeated her words to him].

'This is impossible, Ananda, and I cannot allow it. Even those teachers of false dharma don't permit such conduct in relation to women; how much less can the Tathagata allow it?'

Adaptation of Max Müller, Cullavagga, quoted in Susan Murcott, First Buddhist Women: Poems and Stories of Awakening

Pajapati was a formidable woman and with time, questioned some of the conditions she had previously agreed to. At the heart of her challenge lay a deeply democratic and egalitarian impulse that seems surprisingly “modern”. The challenge, unfortunately for her, did not move the Tathagata (another name for

the Buddha), and the inferior status accorded to women in the sangha continued.

Despite Buddha's own stipulation that under no circumstance was a monk to visit a nun – even if the nun was sick – Gautama Buddha couldn't refuse this last request from Pajapati. And so, in her death, the first female dharma follower helped bring about some change – as the rule then stood altered. The story goes that just before her death, the Buddha requested her to perform miracles – to convince other men that women could indeed achieve *nirvana*.

Source: <https://phatgiao.org.vn/kinh-nguong-tri-an-ton-gia-ni-ma-ha-ba-xa-ba-de-mahapajapati-gotami-d51515.html>

Her poem dedicated to the Buddha

Homage to you Buddha, best of all creatures, who set
me and many others free from pain.

All pain is understood,

The cause, the craving is dried up,

The Noble Eightfold Way unfolds,

I have reached the state where everything stops.

I have been mother, son, father, brother, grandmother,
knowing nothing of the truth

I journeyed on.

But I have seen the Blessed One;

This is my last body, and I will not go from birth to
birth again.

Look at the disciples all together, their energy, their
sincere effort.

This is homage to the buddhas.

Maya gave birth to Gautama for the sake of us all.

She has driven back pain of the sick and dying.

Susan Murcott, *First Buddhist Women: Poems and
Stories of Awakening*

Gotami Sutta: To Gotami. Anguttara Nikaya 8.53

I have heard that at one time the Blessed One was staying at Vesali, in the Peaked Roof Hall in the Great Forest.

Then Mahapajapati Gotami went to the Blessed One and, on arrival, having bowed down to him, stood to one side. As she was standing there she said to him: "It would be good, Lord, if the Blessed One would teach me the Dhamma in brief such that, having heard the Dhamma from the Blessed One, I might dwell alone, secluded, heedful, ardent, & resolute."

"Gotami, the qualities of which you may know, 'These qualities lead to passion, not to dispassion; to being fettered, not to being unfettered; to accumulating, not to shedding; to self-aggrandizement, not to modesty; to discontent, not to contentment; to entanglement, not to seclusion; to laziness, not to aroused persistence; to being burdensome, not to being unburdensome': You may categorically hold, 'This is not the Dhamma, this is not the Vinaya, this is not the Teacher's instruction.'

"As for the qualities of which you may know, *'These qualities lead to dispassion, not to passion; to being unfettered, not to being fettered; to shedding, not to accumulating; to modesty, not to self-aggrandizement; to contentment, not to discontent; to seclusion, not to*

entanglement; to aroused persistence, not to laziness; to being unburdensome, not to being burdensome': You may categorically hold, 'This is the Dhamma, this is the Vinaya, this is the Teacher's instruction.'"

That is what the Blessed One said. Gratified, Mahapajapati Gotami delighted at his words.

The Pāli Text

Evaṃ me suttaṃ:

“Ekaṃ samayaṃ Bhagavā Vesāliyaṃ viharati mahāvane kūṭāgārasālāyaṃ. Atha kho mahāpajāpatī

Gotamī yena Bhagavā tenupasaṅkami; upasaṅkamitvā Bhagavantaṃ abhivādetvā ekamantaṃ aṭṭhāsi. Ekamantaṃ ṭhitā kho sā mahāpajāpatī

Gotamī Bhagavantaṃ etadavoca:—

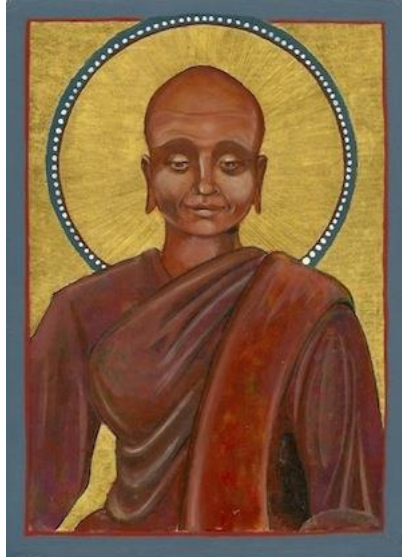
“Sādhu me, bhante, Bhagavā saṃkhittena dhammaṃ desetu, yamaṃ Bhagavato dhammaṃ sutvā ekā vūpakaṭṭhā appamattā ātāpinī pahitattā vihareyya”nti.

“Ye kho tvaṃ, Gotami, dhamme jāneyyāsi — ‘Ime dhammā sarāgāya saṃvattanti, no virāgāya; saṃyogāya saṃvattanti, no visaṃyogāya; ācayāya saṃvattanti, no apacayāya; mahicchatāya saṃvattanti, no appicchatāya; asantuṭṭhiyā saṃvattanti, no santuṭṭhiyā; saṅgaṇikāya saṃvattanti, no pavivekāya; kosajjāya saṃvattanti, no

*vīriyārambhāya; dubbharatāya saṃvattanti, no
subharatāyā'ti, ekamsena, Gotami, dhāreyyāsi —
'Neso dhammo, neso vinayo, netam
satthusāsana''nti.*

*"Ye ca kho tvaṃ, Gotami, dhamme jāneyyāsi — 'Ime
dhammā virāgāya saṃvattanti, no sarāgāya;
visaṃyogāya saṃvattanti, no saṃyogāya; apacayāya
saṃvattanti, no ācayāya; appicchatāya saṃvattanti,
no mahicchatāya; santuṭṭhiyā saṃvattanti, no
asantuṭṭhiyā; pavivekāya saṃvattanti, no
saṅgaṇikāya: vīriyārambhāya saṃvattanti, no
kosajjāya; subharatāya saṃvattanti, no
dubbharatāyā'ti, ekamsena, Gotami, dhāreyyāsi —
'Eso dhammo, eso vinayo, etam satthusāsana''nti.*

Interestingly, Buddha's prophesy in one sense was to come true—by the fifth century CE, the sangha of Buddhist nuns had, to all intents and purposes, died out and it would take the pioneering work of Ayya Khema (1923–97) to establish Parappuduva Nuns Island, just off the coast of Sri Lanka, and re-establish the rights of women Buddhists.

Source: Wikipedia – public domain

Personal

Born: Prajāpatī 600 BC, Devdaha Municipality,
Nepal

Died: 480 BC

Religion: Buddhism

Spouse: King Śuddhodana

Children: Sundari Nanda (daughter); Nanda (son)

Parents: Añjana (father); Yashodhara (mother)

Occupation: Bhikkhuni

Relatives: Suppabuddha (brother)

Yashodhara (daughter in law)

Maya Devi (sister)

Siblings: Maya

Nephew: Gautama Buddha

Source: Mahaprajapati Gotami sculpture, Griffin Studio, France

WHO WAS THE FIRST FEMALE DISCIPLE OF BUDDHA?

Sujata offering meals to the Prince Siddartha
Source: Wikipedia public domain

One day early morning Sujata was walking to the Banyan tree and she saw Gautam Buddha, who looked very pale and weak. She felt sympathy for him and offered him rice pudding (made with mixture of Milk, jaggery and rice).

At first Gautam refused to take the food, “I can not eat or drink any thing until I attain the Gyaan”, he said.

Sujata informed him that one should not give too much pain to himself, nor enjoy life and its comforts

too much. One should always follow middle path (Madhya Marg).

Gautam looked at Sujata with gratitude and ate all the contents of the bowl offered to him.

Six years of self imposed harsh and extreme asceticism came to an end.

After Gautama gained enlightenment and became Buddha he revisited the village to speak about what he discovered in the enlightenment.

After the talk Sujata went to the Buddha and asked him to accept her as the first female disciple ,Which he did or she received “Mantra Diksha” from him.

MEANING

Gotamī (गोतमी) is the name of a river mentioned in the Nīlamatapurāṇa. The Gotamī according to the Godāvarī Māhātmya flows from the Vārāhaparvata. Gomatī mentioned in v. 1255 of the Nīlamata is probably a misreading for Gotamī of v. 1152.

**Pali text, illustration and English translation of
Dhammapada verse 391:**

*yassa kāyena vācāya manasā natthi dukkataṃ |
saṃvutaṃ tīhi ṭhānehi tamahaṃ brūmi brāhmaṇaṃ*

391. In whom is no wrong-doing by body, speech or mind, in these three ways restrained, that one I call a Brahmin True.

While residing at the Jetavana Monastery, the Buddha spoke this verse with reference to Venerable Nun Mahāpajāpatī Gotamī.

For prior to the occasion of the public promulgation of the Eight Cardinal Precepts, the Buddha proclaimed them privately, and Mahāpajāpatī Gotamī accepted them by bowing her head, just as a person accustomed to the wearing of ornaments accepts a garland of fragrant flowers by bowing her head. So, likewise, did all the members of her retinue. No preceptor or teacher did she have other than the Buddha himself. Thus did she receive admission to full membership in the Sangha.

On a subsequent occasion the members of her retinue commented on the manner in which this nun was admitted to full membership in the Sangha, saying, “Mahāpajāpatī Gotamī has no teacher or preceptor; by herself alone and with her own hand she received the

yellow robes.” On hearing this, the other nuns were dissatisfied and thenceforth refused to keep Fast-day or to celebrate the terminal festival with her. And going to the Buddha, they reported the matter to him. The Buddha listened to what they had to say and then replied, “I myself conferred the eight cardinal precepts on Mahāpajāpatī Gotamī. I alone am her teacher; I alone am her preceptor. They that have renounced the sins of act and speech and thought, they that have rid themselves of the evil passions, such persons should never entertain feelings of dissatisfaction.”

Explanatory Translation (Verse 391)

*yassa kāyena vācāya manasā dukkataṃ natthi tīhi
 ṭhānehi saṃvutaṃ taṃ ahaṃ brāhmaṇaṃ brūmi*

yassa: who; *kāyena*: through the body; *vācāya*:
 through speech; *manasā*: through the mind; *dukkataṃ
 natthi*: has done no sin; *saṃvutaṃ [saṃvuta]*:
 guarded; *tīhi ṭhānehi*: in these three
 areas; *tamaḥaṃ [tamaha]*: that individual; *brāhmaṇaṃ
 brūmi*: I call a *brāhmaṇa*

If an individual is well guarded in body, in speech, and in mind, and has done no wrong in these three areas, who is well restrained, I call that kind of person a true *brāhmaṇa*—the noble saint.

Vimalā's poem

Today, wrapped in a double cloak, my head shaven,
having wandered for alms,

I sit at the foot of a tree and attain the state of no
thought.

All ties—human & divine—have been cut.

Having cast off all effluents, cooled am I. Unbound

COMMENTARIES AND QUESTIONS

1. What if the person asking Buddha admission to the Sangha was not Mahāpajāpatī Gotamī, the step mother who nurtured him since infancy?

The answer may not be positive.

2. Why did Buddha impose Eight Special Rules on female nuns? Was it just because Gotamī was from the Royal Family who had in her mind the social status especially in the Indian caste society? Was the fact that this reason constrained her awakening, or her admission to the Sangha disturbed the Monk-order? Possibly both.
3. Was it true that Mahāpajāpatī Gotamī was the first nun in the Assembly order of nuns? The historical account depicted a picture of many females practicing Buddhism outside the Huts which Anathapindika setup for Buddha and his monks.
4. Given the historical circumstance that Mahāpajāpatī Gotamī was admitted to the Sangha, is it necessary for prototype ceremonies to confirm the admission of a nun as a prerequisite of awakening? Possibly not. She voluntarily shaved her head and wore yellow robes before meeting the Buddha. She attained full awakening

after serious practice under the direct instruction of the great Buddha.

5. Why did Mahāpajāpati Gotamī persistently request the equal status for nuns and monks with same seniority? Is it important for practice of Awakening ? Why did Buddha deny her request at all times? The true fact is that when one by her own serious practice is liberated from passion, anger, delusion then one needs not to bother about the social status. One is truly released from the bondage of self-identification. Furthermore, is it possible to view the demand for equal status as exhibiting or signifying the inherent jealousy remainder inside the practitioners? That would prohibit the practitioners the full awakening.

Thánh Nữ Maha Pajapati Gotami

Cuộc đời Ni Sư Maha Pajapati Gotami, và sau đó sự thành lập Hội Chúng Tỳ-khuru Ni (Bhikkhuni) là một trong những mẫu chuyện sáng chói Phật Giáo. Nó biểu lộ cùng lúc trí tuệ thấy xa và lòng nhân đạo của Đức Phật Đại Từ Đại Bi. Hơn nữa nó cho thấy năng lực hùng mạnh của sự quyết tâm bất khuất, bất thối chuyển và lòng quả cảm của một thiếu phụ có thể gieo ảnh hưởng đến sự thay đổi xã hội đương thời. Nó cũng cho thấy một sự can thiệp thiện xảo làm trung gian để thỉnh cầu đầy lòng từ ái, có thể giúp làm mềm dịu lập trường cứng rắn nhất và dẫn đến tình trạng thân hữu.

Trên hết, đây là một giai đoạn vô cùng khó khăn có những thành quả sâu xa nhất trong lịch sử giải phóng phụ nữ. Hai ngàn năm trăm năm sau thời Đức Phật, cuộc vận động để giải phóng nữ giới vẫn còn được mạnh mẽ tiếp diễn khắp nơi trên thế giới. Tuy nhiên, hơn hai mươi lăm thế kỷ về trước Đức Phật đặc ân công nhận và cho phép hàng phụ nữ được xuất gia và gia nhập vào Tăng đoàn. Người trực tiếp đảm đương trách nhiệm vượt qua khúc quanh lịch sử, giải phóng nữ giới chính là Bà Maha Pajapati Gotami.

Giữa nhóm các mạng phụ phu nhân đã có ảnh hưởng trên bước đường giải phóng nữ giới, bà trở lên là vị nữ anh hùng nổi bật. Bà đứng hàng đầu các bà tín nữ

của Phật. Đức Phật chỉ định cho bà địa vị quan trọng nhất về tuổi tác cũng như về kinh nghiệm. Nhưng nếu không có lòng dũng cảm kiên trì và bất khuất của bà trước những bất trắc chồng chất, giới Phật tử không bao giờ biết có một tập thể Tỳ-khưu Ni.

Bà sanh trưởng tại thị trấn Devadaha của xứ Ấn Độ cổ xưa, trong gia đình Suppabuddha. Bà là em của Hoàng Hậu Maha Maya, mẹ Thái Tử Siddhattha. Tên tộc bà là Gotami. Người ta gọi bà là Maha Pajapati Gotami bởi vì các nhà tiên tri đoán rằng về sau bà sẽ trở nên vị lãnh đạo của một nhóm người rộng lớn. "Maha" có nghĩa lớn. "Pati" là người dẫn đầu và "Paja" là một nhóm đông người có tổ chức. Vua Suddhodana, trị vì dân tộc Sakyan tại Kapilavattu, cưới luôn cả hai bà, Maha Maya và em là Gotami.

Bà Gotami sanh một gái tên là Sundari Nanda và một trai tên Nanda. Về sau cả hai đều gia nhập vào Tăng đoàn của Đức Phật. Hoàng Hậu Maha Maya băng hà sau khi hạ sanh Hoàng Tử Siddhattha được bảy ngày. Trong một cử chỉ cao cả, hy sinh tình mẫu tử, bà Gotami giao con lại cho người khác nuôi dưỡng và lãnh lấy trọng trách thiêng liêng nuôi dưỡng và chăm sóc con của chị mình.

Dưỡng nuôi và chăm sóc vị Phật tương lai, bà không những được toàn thể Phật tử trên thế gian tri ân, mà

cũng đặt Thái Tử Siddhattha vào vị trí phải mang trọng ân đối với bà.

Lòng biết ơn không phải là phẩm hạnh chung của người tâm thường, nam cũng như nữ. Tuy nhiên, đó là dấu hiệu nổi bật của chư Phật. Đó là một trong những đức hạnh chánh yếu và đặc thù của chư Phật. Cũng chính lòng tri ân này, trong số những lý do khác, đã thúc giục Đức Phật cuối cùng chấp thuận lời thỉnh cầu tha thiết và bền dai của Bà Gotami và chấp nhận bà vào Tăng Đoàn của chư Tỳ-khuru Ni.

Sau khi Vua Suddhodana băng hà, bà Gotami, lúc ấy đã không còn chị, không còn chồng và con (con bà đã gia nhập vào Hội Chúng Tăng Già), quyết định từ bỏ thế gian và những gì rục rờ sáng chói của kiếp nhân sinh phàm tục và trở về nương tựa trong cuộc sống không nhà cửa. Bà xin được xuất gia, nhưng Đức Phật không chấp thuận.

Ngày kia Đức Phật đến thành Kapilavattu để giảng hòa một cuộc tranh chấp dữ dội giữa hai dân tộc, Sakyan và Koliyan, đang giành quyền sử dụng nước của dòng sông Rohini. Sau khi cuộc cãi vã cay đắng đã được dàn xếp ổn thỏa và hai bên dịu giọng, như thường lệ, Đức Thế Tôn mở lời thuyết giảng Giáo Pháp, và sau khi lắng nghe thời Pháp, một số đông người trai trẻ Sakyan xin gia nhập vào Hội Chúng chư

Tỳ-khuru. Các bà vợ của những vị ấy, do Maha Pajapati Gotami hướng dẫn, đến xin xuất gia với Đức Bổn Sư. Các bà khẩn khoản van xin như sau: "*Bạch Đức Thế Tôn, thật là một đại hạnh cho nữ giới nếu hàng phụ nữ chúng con được chấp nhận gia nhập vào nhóm Tỳ-khuru Ni để khế mình trong khuôn khổ của Giáo Pháp và Giới Luật mà Ngài công bố*".

Tuy nhiên, Đức Phật không sẵn sàng khích lệ thỉnh nguyện của Bà Gotami và trả lời: "*Đủ rồi, này Bà Gotami, Như Lai không thể làm vừa lòng Bà và chấp nhận như vậy*". Lần thứ nhì, rồi lần thứ ba Bà Gotami lặp lại lời thỉnh cầu, nhưng mỗi lần đều bị từ chối. Sau đó, Đức Thế Tôn lần hồi sang thành Vesali và ngự trong một đền thờ trên đỉnh núi. Bà Gotami vẫn không nao núng, không ngã lòng vì những đợt thỉnh nguyện bất thành, mà bền gan cam chịu mọi khổ nhọc và đương đầu với nghịch cảnh, quyết định theo chân Đức Thế Tôn đến Vesali cùng với một số mạng phụ phu nhân có niềm tin nơi bà. Nơi đây cho thấy sự biểu dương tinh thần dũng cảm bất khuất của bà, đáng gọi lòng ngưỡng mộ và tôn kính của mọi người.

Cắt lìa những chùm tóc đẹp để một thời nào, vứt bỏ những đồ trang điểm giàu sang tráng lệ, và khoác lên mình tấm y vàng thô thiên, các bà nữ quan quyền cam chịu khổ nhọc đi bộ, trải qua đoạn đường dài 350 dặm

đến Vesali. Vốn chưa từng quen thuộc với những thử thách quá cam go dường thế ấy trong quá khứ, các bà chiến đấu và vất vả khổ nhọc trăm bề trên cuộc hành trình. Dài theo đường, nhiều người thấy vậy rất cảm kích, sẵn lòng hào hiệp nhường chỗ trên xe, nhưng các bà lễ độ khước từ và tiếp tục nhọc nhằn đi bộ. Cảnh tượng thật nã nê. Cuối cùng các bà đến Vesali, suy yếu và kiệt quệ, đứng trước cổng chùa, mình mẩy lấm lem cát bụi - y phục nhả nhó tả toỉ, chân căng sưng và đau nhức.

Đại đức Ananda, vị thị giả trung thành và rất tận tụy, người hầu cận thân tín và cần mẫn siêng năng của Đức Phật, thấy cảnh tượng khổ đau như vậy, động lòng trắc ẩn, đến gần Đức Bôn Su và bạch như sau: *"Kính bạch Đức Thế Tôn, Bà Gotami cùng với đoàn tùy tùng đang đứng phía trước điện, vẻ mặt hốc hác mệt nhọc, sức lực kiệt quệ. Các bà ấy phải đi đường xa tìm đến gặp Đức Thế Tôn để khẩn khoản thỉnh nguyện. Kính bạch Đức Thế Tôn, xin Ngài từ bi cho phép nữ giới được xuất gia Tỳ-khưu ni, trong khuôn khổ của Giáo Pháp và Giới Luật mà Đức Thế Tôn đã công bố. Đây sẽ là một đại hạnh, bạch hóa Đức Thế Tôn, nếu Ngài cho phép hàng phụ nữ được gia nhập vào Tăng Đoàn"*.

Ba lần Đại Đức Ananda cố nài xin, nhưng Đức Phật một mực từ chối. Tuy nhiên, Đại Đức Ananda không

nản lòng. Khi một người thành thật và kiên trì cầu khẩn cho người khác và tập trung cố gắng nhằm làm mềm dịu một thái độ cứng rắn thì không có lý do gì để từ bỏ triển vọng. Lúc bấy giờ Đại Đức Ananda áp dụng đường lối khác, kính cẩn bạch đấng Toàn Giác như sau: "*Bạch Đức Thế Tôn, người phụ nữ có chăng khả năng thành đạt những mức sống cao thượng trong đời sống tinh thần - bốn tầng thánh - một khi họ từ bỏ cuộc sống tại gia, tiến đến đời sống không nhà cửa, tự khép mình vào khuôn khổ của Giáo Pháp và Giới Luật của Đức Thế Tôn?*" -- "Có, này Ananda, họ có đủ khả năng làm được vậy", Đức Phật trả lời.

Đại Đức Ananda thiết tha khẩn bạch, "*Bạch Thế Tôn, nếu hàng phụ nữ có đủ khả năng đạt thành thánh quả, như vậy Bà Maha Pajapati Gotami mà trước kia đã nuôi Đức Thế Tôn bằng sữa của bà, đã bông bé Ngài trong lòng sau khi hoàng hậu băng hà và sau đó dưỡng nuôi chăm sóc Ngài cho đến lúc trưởng thành, vậy, bạch Đức Thế Tôn, hàng phụ nữ có thể được phép gia nhập vào nếp sống không nhà cửa, trong khuôn khổ của Giáo Pháp và Giới Luật mà Đức Thế Tôn đã công bố?*".

Đến đây Đại Đức Ananda đã chạm đến một điểm rất tế nhị. Đại Đức đã đề cập đến vấn đề biết ơn, và biết ơn là một đức tính được chư Phật hết lời tán dương và

thâm sâu thắm nhuần. Đức Phật không thể làm gì khác hơn là thuận lòng.

Tuy nhiên, với trí tuệ nhìn xa và hiểu rộng, Đức Thế Tôn có thể thấy những hiểm họa và những khuyết điểm không thể tránh trong việc điều hành song song hai Hội Chúng Tăng Già cùng một lúc. Do đó Ngài ban hành một vài điều kiện và quy định và giới luật cho chư Tỳ-khuru Ni nhằm giữ gìn và bảo vệ tương lai cho cả hai Hội Chúng Tăng Già. Những điều kiện được ban hành là:

1. Một vị Tỳ-khuru Ni, dầu có trăm tuổi hạ do sự thọ trì cụ túc giới (upasamapada) phải chào hỏi một vị Tỳ-khuru, đứng dậy trước mặt vị Tỳ-khuru, đánh lễ và thực hành tất cả những bốn phận thích nghi đối với vị Tỳ-khuru, mặc dầu vị này mới thọ cụ túc giới trong ngày hôm nay.
2. Một Tỳ-khuru Ni không thể nhập hạ (vassa) ở một nơi mà không có Tỳ-khuru.
3. Vào mỗi ngày sám hối (một tháng hai lần), vị Tỳ-khuru Ni phải hỏi Hội Chúng chư Tỳ-khuru ngày giờ nào một vị Tỳ-khuru đến hành lễ phát lồ (uposatha).
4. Khi mãn thời gian an cư kiết hạ, mỗi vị Tỳ-khuru Ni phải thọ lễ tự tứ (pavarana) trước cả hai Hội Chúng, Tỳ-khuru và Tỳ-khuru Ni (để kiểm thảo

xem trong ba điểm: thấy, nghe và hoài nghi, mình có làm điều chi lỗi lầm không).

5. Một vị Tỳ-khuru Ni đã phạm một trọng tội phải chịu hình phạt manatta trước cả hai Hội Chúng, Tỳ-khuru và Tỳ-khuru Ni.
6. Một nữ giới tử (sikkhamana, trong thời gian học tập) đã có tu tập sáu giới trong thời gian hai năm, có thể thọ trì cụ túc giới với cả hai Hội Chúng Tỳ-khuru và Tỳ-khuru Ni.
7. Bất cứ trong trường hợp nào một vị Tỳ-khuru Ni không có quyền khiển trách hay nặng lời một vị Tỳ-khuru.
8. Kể từ hôm nay Tỳ-khuru Ni không được làm lễ sám hối cho Tỳ-khuru, nhưng Tỳ-khuru Ni có thể hành lễ sám hối cho Tỳ-khuru Ni.

Những giới luật và điều kiện trên đây phải được tôn trọng, khâm sùng, kính cẩn tuân hành, và nghiêm túc thọ trì suốt đời, không được vi phạm dầu bất cứ trường hợp nào.

Đại Đức Ananda đến gặp Bà Maha Pajapati Gotami và trao truyền lại cho bà. Bà Gotami hoan hỷ lãnh giáo, chấp thuận nghiêm trì tám giới chủ yếu ấy và nguyện trọn đời không vi phạm. Sau đó bà Gotami xuất gia. Bà đến trước Đức Phật và đánh lễ. Đức Bổn Sư thuyết giảng cho bà một thời Pháp và ban truyền cho bà một

đề mục hành thiền. Bà Gotami, vị đệ tử có tâm đạo nhiệt thành, thực hành đúng theo lời giáo huấn, hành thiền, khai triển tuệ minh sát (vipassana) và chứng đắc Đạo Quả A-La-Hán cùng với bốn patisambhida, tri kiến phân tách. Về sau các đệ tử của bà cũng đắc Quả A-La-Hán khi Ngài Trưởng Lão Nandaka chấm dứt một thời Pháp giảng cho các bà. Trong khi cư ngụ tại Vesali, Bà Gotami nhận biết rằng cuộc đời của bà sắp kết liễu, đến đánh lễ từ giả Đức Phật và viên tịch - lúc ấy bà được một trăm hai mươi tuổi thọ.

Cánh cửa đã rộng mở để cho hàng phụ nữ xuất gia, đặc ân cho phái nữ gia nhập vào một Hội Chúng Nữ Tu Sĩ đã được ban hành. Nhiều bà ở lứa tuổi lớn khôn, các bà khác giữa độ thanh xuân và những bà khác nữa tuổi hạ đã cao đến mức hoàng hôn của cuộc sống, tất cả đều gia nhập vào Hội Chúng Tỳ-khưu Ni. Họ đến thật đông - hạng người giàu sang sung túc và những người nghèo khổ bần cùng, người dốt nát và người có trình độ văn hóa sâu rộng, người chất phát thật thà và người nhiều học thức - họ đến từ các nẻo đường của đời sống và xin gia nhập vào Hội Chúng Thánh Thiện của chư vị Tỳ-khưu Ni. Hội Chúng tồn tại trong nhiều trăm năm. Những vị Tỳ-khưu Ni này, sau khi đã gia nhập vào Hội Chúng và thành đạt giải thoát cuối cùng, bắt đầu thốt ra những lời tán dương và những khúc ca

khải hoàn hay thánh thi, như người ta gọi, được góp nhặt trong một quyển sách có tên là Therigatha (những bài Thánh Thi của các Trưởng Lão Ni, hay Trưởng Lão Ni Kệ). Những bài thánh thi này nói lên mức độ hỷ lạc mà các bà đã kinh nghiệm trong khi xuất gia và sau đó khi thành đạt chánh quả.

Câu hỏi đôi khi được nêu lên là Đức Phật có đặt Ni Bộ dưới quyền của Tăng Bộ chăng? Câu hỏi thật sự không cần được nêu lên, bởi vì Đức Phật khai sáng hai hội chúng riêng biệt tách rời và sinh hoạt song song, và không có ý định làm cho hội chúng nào sẽ kiểm soát Hội Chúng nào. Hội Chúng chư Tỳ-khuru có những vị tăng trưởng, hai vị đại đệ tử ấy là nhị vị Trưởng Lão A-La-Hán, Sariputta và Maha Moggallana. Cùng thế ấy, bên Ni Bộ cũng có hai vị Ni Trưởng, tức hai vị A-La-Hán Kherna và Uppalavanna. Sự kiện Đức Phật không bao giờ có ý định đặt Hội Chúng Tăng Già, Tăng bộ hay Ni bộ, dưới quyền kiểm soát của một người hay một nhóm người, được lời dạy của Ngài trong kinh Đại Niết-bàn, Mahaparinibbana Sutta, cho thấy tỏ rõ. Nơi đây Ngài tuyên bố không bao giờ có ý rằng Ngài, là vị Phật, phải kiểm soát Tăng Già (Sangha). Theo Đức Phật, Tăng già không bao giờ có nghĩa là một cơ cấu được hàng ngũ hóa, được tổ chức thành đoàn, phải sùng bái và trung thành

phục tùng một vị giáo chủ duy nhất. Nhưng đây phải là một tập đoàn của những người nam và những người nữ tự do, nhiệt thành dấn thân vào nhiệm vụ cao cả là thành đạt Niết-bàn, giải thoát cuối cùng cái tâm. Và những vị này có đủ tự do tư tưởng và hành động trong một cơ cấu gồm những người trang nghiêm, thấm nhuần những lý tưởng cao thượng, cố gắng bắt tay vào công trình cao cả là phá vỡ những xiềng xích của vòng luân hồi, samsara, những kiếp sống triền miên lặp đi lặp lại.

Câu hỏi thường được nêu lên là Đức Phật dường như do dự, không sẵn sàng cho phép nữ giới gia nhập vào Hội Chúng Tăng Đoàn, có phải vì Ngài nghĩ rằng họ không thích hợp với một khuynh hướng cao cả như vậy không. Giải đáp cho câu hỏi là không có lần nào, Đức Phật công bố rằng người nữ thua kém người nam, bất luận trên phương diện trí thức hay khả năng thành đạt Niết-bàn.

Chỉ có thể giải thích sự do dự của Đức Phật trên căn bản là Ngài có thể nhận thấy rằng nếu người phụ nữ gia nhập vào đời sống tự viện thì phẩm hạnh cốt yếu của người sống độc thân, vốn dĩ rất cần thiết cho sự điều hành suông sẻ của một tự viện, sẽ bị ảnh hưởng và tổn thương. Và cũng vì điều này mà Ngài ban hành tám giới hay điều kiện bảo vệ. Chính tám giới này tạo

điều kiện để điều hành tốt đẹp hai cơ quan trong tinh thần trang nghiêm và thích hợp với tâm tánh người nữ. Cũng chính tám giới này đã hỗ trợ trạng thái điều hòa và thuận hảo và đem lại tình giao hảo thích nghi giữa Tỳ-khuru và Tỳ-khuru Ni.

Sự chấp thuận cuối cùng biểu lộ trí sáng suốt thâm sâu của Đức Phật và khả năng thấy xa trong tương lai hậu quả của bất cứ sinh hoạt nào. Nó cũng cho thấy sự biết ơn và lòng bi mẫn mênh mông như trời biển của Ngài bao gồm mọi tầng lớp và tất cả mọi loài chúng sanh. Nên ghi nhận rằng công trình nghiêm túc hành trì tám giới này có một vai trò rất trọng yếu và có rất nhiều ý nghĩa để gìn giữ tình trạng thanh khiết và thánh thiện của hai Hội Chúng trong một thời gian rất lâu dài. Chính tám giới trọng yếu này (được gọi trong tiếng Pali là garu-dhammas) là tảng đá vững chắc làm nền để xây dựng kiến trúc đồ sộ và công trình sinh hoạt tốt đẹp của hai Hội Chúng.

Cái quyền to lớn và đặc ân mà Bà Maha Pajapati Gotami đã tranh đấu và thành công, tức quyền của nữ giới được gia nhập vào Hội Chúng Thánh Thiện. Đức Phật nổi bật là một trong số ít các vị giáo chủ của nhân loại đã nâng cao hàng phụ nữ lên một vị trí xứng đáng trong đời sống, bằng cách cho phép nữ giới gia nhập vào Hội Chúng Tỳ Kheo Ni.

Đến khi Thế Tôn ở Tỳ Xá Ly (Vesàli) tuyên bố không quá ba tháng sau sẽ nhập Niết-bàn tại Ta La song thọ, xứ Câu Thi Na (Kusinara), Mahàpajàpati nghĩ rằng: “Ta không kham nhẫn nhìn thấy Như Lai diệt độ, ta nên diệt độ trước”. Nữ Tôn giả đã đến xin phép Phật nhập diệt trước và được chấp nhận. Sau khi Mahàpajàpati công bố với Ni đoàn về quyết định nhập diệt của mình thì 500 vị Tỳ kheo Ni cũng phát nguyện nhập diệt theo. Chính Thế Tôn trực tiếp đưa nhục thân Mahàpajàpati đến chỗ hỏa thiêu, lấy gỗ chiên đàn chất lên trên thân di mẫu, chủ trì lễ trà tỳ. Xá lợi của Mahàpajàpati cùng 500 vị Tỳ kheo ni được xây tháp phụng thờ.

Thánh Nữ Maha Pajapati Gotami

Đức Phật khi nói chuyện với chư Tăng và các cư sĩ đã tuyên bố rằng: Ngài Mahàpajàpati Gotami là một trong những vị Thánh nữ A-la-hán trong Tăng đoàn của Ngài.

Trong kinh Tăng Chi 1.5.1 Đức Phật nói rằng: *Etad-aggam bhikkhave mama sāvikanam bhikkhunīnam rattaññūnam, yad-idam Mahāpajāpatigotamī.*

Đây là một trong những vị nữ đệ tử của Ta, trưởng lão và đó là Thánh nữ Gotami.

Trong kinh Pháp Hoa, Đức Phật cũng tiên đoán rằng Mahàpajàpati trong khoảng thời gian rất ngắn trong tương lai sẽ trở thành vị Phật có tên là Sarvasattvapriyadarśana.

Vấn đề của người nữ bình đẳng

Tuy nhiên yếu tố quyền của người nữ không phải là bỏ qua được và Mahàpajàpati đã yêu cầu vấn đề này: “*Ananda, con muốn thỉnh cầu một việc với Đức Thế Tôn. Con rất là vui nếu Đức Thế Tôn cho phép trong khi chào hỏi đứng với sự hiện hữu của người khác và được thực hiện các bổn phận một cách đúng đắn, bình đẳng giữa Tỳ-kheo, Tỳ-kheo Ni tùy theo tuổi hạ*”.

Và khi ngài Ananda đến gặp Đức Thế Tôn và lặp lại lời này cho Ngài nghe.

“Bất khả thi, bất khả thi, Ananda! Ta không thể cho phép được. Kể cả những người giáo thọ của những giáo lý giả, sai lầm cũng không cho phép như thế đối với người nữ, làm sao mà Tagatha Như Lai có thể cho phép được?”

Trích trong Max Müller, Cullavagga, quoted in Susan Murcott, First Buddhist Women: Poems and Stories of Awakening

Mahàpajàpati là một người nữ rất cao cả và xuyên suốt thời gian luôn luôn tuân hành những điều kiện mà bà đã đồng ý với Đức Phật. Trọng điểm của sự thử thách này nằm sâu trong căn bản về dân chủ và tế nhị, có thể gọi là tân tiến. Sự thử thách này chẳng may đối với bà là không làm chuyển lòng Như Lai và tính cách thấp hơn luôn luôn dính với người Nữ trong Tăng đoàn.

Mặc dù Đức Phật đã có quy định không có trường hợp nào vị Tỳ-kheo có thể được thăm người nữ, ngay cả khi người nữ bị bệnh thì chính Đức Phật không thể nào từ chối lời yêu cầu cuối cùng của Mahàpajàpati. Và như vậy trong lúc bà ấy chết thì người nữ trong giới pháp của Ngài đã đưa ra những sự thay đổi. Trước khi bà chết thì Đức Phật đã yêu cầu bà thực hiện những thân thông để chứng minh cho người khác biết rằng người nữ cũng có thể nhập Niết-bàn.

Bài thơ ngài Thánh nữ dâng cho Đức Phật:

*Kính lạy Đức Thế Tôn, bậc tối thượng, Người đã đưa
tôi và những người khác ra khỏi sự khổ đau.*

Tất cả những sự khổ đau ấy nay đã được hiểu biết.

*Nguyên nhân và tham ái đã bị tiêu diệt. Bát thánh đạo
đã được thực hiện. Tôi đã thành tựu đến nơi mà mọi
việc mọi sự đều ngưng lại. Tôi đã làm mẹ, con trai,
cha, anh chị, bà nội biết rất rõ về sự thật mà tôi đang
đi. Nhưng tôi đã thấy, đã gặp được Đức Thế Tôn. Đây
là cái thân cuối cùng của tôi và tôi sẽ không còn quay
trở lại để tái sanh.*

*Hãy nhìn tất cả những đệ tử của Ngài, nỗ lực của họ
và những chú tâm thành thật.*

Đây là lời con dâng lên Đức Phật.

Maya đã sanh ra Gotama vì lợi ích của tất cả chúng
con và bà ấy đã đẩy lui tất cả những bệnh hoạn và sự
chết chóc.

Trích trong Susan Murcott, *The First Buddhist
Women*, những nữ phật tử đầu tiên: Những bài thơ và
những câu chuyện của sự thức tỉnh.

Rất là đặc biệt để nhận thấy những lời tiên đoán của
Đức Phật trở thành sự thật ở vào thế kỷ thứ V sau
Công Nguyên, Tăng đoàn của Ni chúng vì mục đích
nào đó đã chấm dứt và nó đòi hỏi sự nỗ lực của Aya
KHEMA 1923 và 1997 để thiết lập lại Ni đoàn trên hòn

đảo ở phía bờ biển của Sri Lanka và thiết lập quyền của người nữ phật tử.

Ai là người nữ phật tử đầu tiên của Đức Phật?

Vào một buổi sáng Sujata đang đi gần tới cây Paniya và bà ta thấy Đức Phật Gotama rất xanh và yếu. Bà thấy thương tâm, cảm kích và cúng dường Ngài cháo sữa gồm có sữa, nho và gạo.

Lúc đầu tiên Gotama từ chối không nhận thực phẩm: *“Tôi không thể ăn và uống cho tới khi tôi chứng đắc giải thoát”*. Ông ta nói như thế.

Sujata thuyết phục Ngài rằng: chẳng ích lợi gì nếu cứ làm cho mình đau khổ, không thưởng thức được cuộc sống, cũng không phải là thưởng thức cuộc sống và hưởng thụ quá đáng, một người đứng thì nên thực hiện trung đạo.

Gotama nhìn Sujata với sự biết ơn và sau đó ăn chén cháo sữa mà nàng cúng dường cho Ngài.

Sáu năm khổ hạnh đã chấm dứt. Sau khi Gotama chứng đắc trở thành Phật, Ngài quay trở lại làng để nói về những khám phá về sự Giác ngộ. Sau khi nói chuyện thì Sujata đến gặp Đức Phật và xin Ngài chấp nhận cho nàng là người nữ Phật tử đầu tiên và Đức Phật đã chấp nhận và bà ta nhận được Mantradiksa từ nơi Đức Phật.

Ý nghĩa

Gotamī (गौतमी) là tên một dòng sông được nói đến trong Nīlamatapurāṇa. Gotamī theo như sử sách thì nó chảy từ Vārāhaparvata. Gotami được nói đến trong đoạn 1255 của Nīlamata và thường được đọc nhầm là 1152.

Trong khi đang ở trong thiền viện Jetavana Đức Phật nói câu này, 391 đối chiếu với Thánh nữ Gotami

Trong những lần trước đó khi nói đến Bát kinh pháp Đức Phật đã tuyên bố kín đáo và Gotami chấp nhận và cúi lạy Ngài theo như phương thức chấp nhận. Và cũng như thế, tất cả các thành viên trong đội ngũ của Ngài. Chẳng có giới sư hay thầy giáo nào mà bà nhận được, ngoại trừ chính Đức Phật. Do đó bà ta nhận được sự công nhận của Tăng đoàn.

Và trong một cơ duyên sau đó thì có nhiều thành viên của bà nói rằng bà đã được tham dự vào Tăng đoàn, họ nói: Mahāpajāpatī Gotamī không có giáo thọ, không có giới sư, và chỉ bàn tay bà tiếp nhận y vàng. Sau khi nghe như vậy thì các nữ tu khác không hài lòng và từ chối giữ ngày nhịn ăn fast day và không tham dự lễ với bà. Và chuyện này được nói đến Đức Phật, Ngài lắng nghe rồi trả lời: *“Chính Ta đã tuyên phát Bát kinh pháp trên Mahāpajāpatī Gotamī. Ta là giáo thọ của bà. Ta là giới sư của bà”*. Khi mà họ

nghe được như vậy thì họ đã từ bỏ những tư tưởng xấu xa và Đức Phật nói rằng những người nào đã từ bỏ tư tưởng xấu xa thì người đó không thể nào chấp nhận những cảm thọ bất thiện như thế.

Bài thơ của Vimala:

Ngày hôm nay đã gói lại trong tử đôi. Mái tóc của tôi đã cạo và tôi đã lang thang đi khát thực. Tôi ngồi dưới gốc cây và đạt được trạng thái không còn tư tưởng.

Tất cả những dính mắc, con người và chư thiên đã bị cắt bỏ.

Và bây giờ tôi đã không còn bị ảnh hưởng nữa, tôi rất là tự tin, không còn dính mắc.

Câu hỏi và chú thích:

1. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu người xin phép Đức Phật để gia nhập Tăng đoàn không phải là Mahàpajàpatì Gotamì, người kế mẫu đã nuôi dưỡng Ngài từ lúc còn nhỏ? Câu trả lời có lẽ là không tốt lắm.
2. Tại sao Đức Phật bắt buộc đưa ra Bát kính pháp cho người nữ tu? Vì Mahàpajàpatì Gotamì từ trong gia đình hoàng tộc, luôn luôn có trong tâm Ngài vị trí xã hội, đặc biệt là trong xã hội nông nghiệp Ấn Độ? Có phải là lý do này đã cản trở cho bà ta thức tỉnh hay sự gia nhập của bà vào trong Tăng đoàn sẽ ảnh hưởng tới chư Tăng? Câu trả lời có lẽ là cả hai.
3. Có phải thực sự là Mahàpajàpatì Gotamì là người nữ tu đầu tiên ở trong Ni đoàn hay không? Những bằng chứng lịch sử đã cho thấy một bức tranh có nhiều người nữ đã thực tập theo Phật ở ngoài khuôn viên mà Ngài Cấp Cô Độc đã dành cho Đức Phật và Tăng đoàn trước đó.
4. Quan sát trường hợp lịch sử mà Ngài Mahàpajàpatì Gotamì được gia nhập Tăng đoàn thì có cần những thủ tục nghi lễ để xác minh sự gia nhập Tăng đoàn của một người nữ tu như là

điều kiện để cho thức tỉnh không? Căn cứ theo lịch sử thì có lẽ không. Bà tình nguyện cạo đầu và mặc y vàng trước khi gặp Đức Phật. Bà đã đạt được tới sự thức tỉnh hoàn toàn sau khi thực tập dưới sự hướng dẫn trực tiếp của Đức Phật.

5. Tại sao Mahàpajàpati Gotamì lại năn nỉ yêu cầu có sự bình đẳng giữa Ni và Tăng có cùng tuổi hạ? Điều đó có quan trọng gì trong vấn đề thức tỉnh hay không? Tại sao Đức Phật lại từ chối yêu cầu của bà? Sự thật là khi một người bằng sự thực hành tốt đã được giải thoát ra khỏi những cảm xúc, những giận giữ, những si mê thì người ấy chẳng cần quan tâm tới vị trí xã hội. Khi người đã được giải thoát giải phóng ra khỏi những dính mắc về bản ngã. Lại nữa, có thể nào nhìn trên một góc cạnh khác thấy sự yêu cầu về vị trí bình đẳng là thể hiện sự ganh tị còn sót lại trong hành giả? Và điều đó sẽ cản trở hành giả được thức tỉnh hoàn toàn.

Chương Tám Pháp – 6. Phẩm Gotamì Anguttara Nikaya (I) (51) Mahàpajàpatì Gotamì

1. Một thời, Thế Tôn trú ở giữa dân chúng Sakka, tại Kapilavatthu, khu vườn Nigrodha. Rồi Mahàpajàpatì Gotamì đi đến Thế Tôn; sau khi đến, đánh lễ Thế Tôn rồi đứng một bên. Đứng một bên, Mahàpajàpatì Gotamì bạch Thế Tôn:

- *Lành thay, bạch Thế Tôn, nếu nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*
- *Thôi vừa rồi, này Gotamì, chớ có ưa thích nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*

2. Lần thứ hai, Mahàpajàpatì Gotamì bạch Thế Tôn:

- *Lành thay, bạch Thế Tôn, nếu nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*
- *Thôi vừa rồi, này Gotamì, chớ có ưa thích nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*

3. Lần thứ ba, Mahàpajàpatì Gotamì bạch Thế Tôn:

- *Lành thay, bạch Thế Tôn, nếu nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*
- *Thôi vừa rồi, này Gotamì, chớ có ưa thích nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*

Rồi Mahàpajàpatì Gotamì biết được: “*Thế Tôn không chấp nhận cho nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng*”, liền khổ đau, sầu muộn, nước mắt đầy mặt, khóc than, đánh lễ Thế Tôn, thân bên hữu hướng về Ngài rồi ra đi.

4. Rồi Thế Tôn, sau khi ở Kapilavatthu cho đến khi vừa ý, rồi ra đi đến Vesàli, tiếp tục bộ hành rồi đến Vesàli.

Ở đấy, Thế Tôn ở Vesàli, tại Đại Lâm, ở ngôi nhà có nóc nhọn. Rồi Mahàpajàpatì Gotamì, với tóc cạo sạch, đắp áo cà-sa, cùng với nhiều nữ nhân Sàkyà ra đi đến Vesàli, tiếp tục bộ hành và đến Vesàli, tại Đại Lâm, ở ngôi nhà có nóc nhọn. Rồi Mahàpajàpatì Gotamì, với chân bị sưng, tay chân lấm bụi khổ đau, sầu muộn, nước mắt đầy mặt, khóc than, đứng ngoài cửa chính. Tôn giả Ananda thấy Mahàpajàpatì Gotamì với chân bị sưng, tay chân lấm bụi khổ đau, sầu muộn, nước

mắt đầy mắt, khóc than, đứng ngoài cửa chính, thấy vậy liền nói với Mahàpajàpatì Gotamì:

- *Thưa Gotamì, vì sao lại đứng ở cửa với chân bị sưng, tay chân lấm bụi khổ đau, sàu muộn, nước mắt đầy mắt, khóc than như vậy?*
- *Thưa Tôn giả Ananda, vì rằng Thế Tôn không chấp nhận cho nữ nhân xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai tuyên thuyết.*
- *Vậy thưa Gotamì, hãy đứng chờ ở đây, chờ cho đến khi tôi xin phép Thế Tôn; để nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.*

5. Rồi Tôn giả Ananda đi đến Thế Tôn; sau khi đến, đánh lễ Thế Tôn rồi ngồi xuống một bên. Ngồi xuống một bên, Tôn giả Ananda bạch Thế Tôn:

- *Bạch Thế Tôn, có Mahàpajàpatì Gotamì với chân bị sưng, tay chân lấm bụi khổ đau, sàu muộn, nước mắt đầy mắt, khóc than đứng ở ngoài cửa nói rằng: “Thế Tôn cho phép nhận cho nữ nhân xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng”. Lành thay! Bạch Thế Tôn, nếu nữ nhân được xuất*

gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.

- *Thôi vừa rồi, này Gotamì, chớ có ưa thích nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Thế Tôn thuyết giảng.*

Lần thứ hai ... Lần thứ ba, Tôn giả Ananda bạch Thế Tôn:

- *Lành thay! Bạch Thế Tôn, nếu Thế Tôn cho phép nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Thế Tôn thuyết giảng.*
- *Thôi vừa rồi, này Gotamì, chớ có ưa thích nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Thế Tôn thuyết giảng.*

6. Rồi Tôn giả suy nghĩ như sau: “Thế Tôn không chấp nhận cho nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng. Vậy ta hay dùng phương pháp khác để xin Thế Tôn cho phép nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình “.

Rồi Tôn giả Ananda bạch Thế Tôn:

- Bạch Thế Tôn, không biết nữ nhân sau khi xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng, có thể chứng được Dự-lưu quả, Nhất-lai quả, Bất-lai quả hay A-la-hán quả không?
- Này Ananda, sau khi xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng, nữ nhân có thể chứng được Dự-lưu quả, Nhất-lai quả, Bất-lai quả hay A-la-hán quả.
- Bạch Thế Tôn, sau khi xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng, nữ nhân có thể chứng được Dự-lưu quả, Nhất-lai quả, Bất-lai quả hay A-la-hán quả. Lại nữa, bạch Thế Tôn, Mahàpajàpatì đã giúp đỡ Thế Tôn rất nhiều trong vai người dì, người vú, người kế mẫu, khi mẹ của Thế Tôn mệnh chung, lại cho Thế Tôn bú sữa. Lành thay, bạch Thế Tôn, nếu nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng.

7. – Này Ananda, nếu Mahàpajàpatì Gotamì chấp nhận tám kính pháp, thời Gotamì có thể được thọ cụ túc giới: Dầu cho thọ đại giới một trăm năm, một Tỷ-kheo Ni đối với một Tỷ-kheo mới thọ đại giới trong

một ngày cũng phải đánh lễ, đứng dậy, chấp tay, xử sự đúng pháp. Pháp này sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Tỷ-kheo Ni không có thể an cư mùa mưa tại chỗ không có Tỷ-kheo. Pháp này sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Nửa tháng một lần, Tỷ-kheo Ni cần phải thỉnh chúng Tỷ-kheo hỏi ngày trai giới và đến để thuyết giới. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Sau khi an cư mùa mưa xong, Tỷ-kheo Ni cần phải làm lễ Tự trước hai Tăng chúng về ba vấn đề được thấy, được nghe và nghĩ. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Tỷ-kheo Ni phạm trọng tội phải hành pháp pakkhamànattam (man-na-đọa) cho đến nửa tháng. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Sau khi học tập sáu pháp trong hai năm, phải đến xin thọ cụ túc giới trước hai Tăng chúng. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Không vì duyên có gì, một Tỷ-kheo Ni có thể mắng nhiếc, chỉ trích một Tỷ-kheo. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Nay Ananda, bắt đầu

từ hôm nay, có sự giáo giới phê bình giữa các Tỷ-kheo về Tỷ-kheo-Ni, không có sự giáo giới phê bình giữa các Tỷ-kheo Ni về các Tỷ-kheo. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua. Nay Ananda, nếu Mahàpajàpatì Gotamì chấp nhận tám kính pháp này, thời cho phép Mahàpajàpatì Gotamì được thọ cụ túc giới.

8. Rồi Tôn giả Ananda, sau khi học từ Thế Tôn tám trọng pháp này, rồi đi đến Mahàpajàpatì Gotamì, sau khi đến, nói với Mahàpajàpatì Gotamì:

- Nếu Mahàpajàpatì Gotamì chấp nhận tám kính pháp này, thời Gotamì sẽ được thọ cụ túc giới: “Dầu cho thọ đại giới một trăm năm, một Tỷ-kheo Ni ... không có sự giáo giới phê bình giữa các Tỷ-kheo Ni về các Tỷ-kheo. Pháp này, sau khi cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường, cho đến trọn đời không được vượt qua”. Nếu Gotamì chấp nhận tám trọng pháp này, thời Gotamì sẽ được thọ cụ túc giới.
- Thưa Tôn giả Ananda, ví như một người đàn bà hay một người đàn ông, còn đang tuổi trẻ, tánh ưa trang sức, sau khi gội đầu xong, sau khi được một vòng hoa sen xanh hay một vòng vũ quý hoa, hay một vòng thiên tư hoa (hay cụ thắng hoa)

dùng hai tay cầm lấy vòng hoa ấy và đặt lên đỉnh đầu. Cũng vậy, thưa Tôn giả, tôi xin chấp nhận tám kính pháp này, cho đến trọn đời không có vượt qua.

9. Rồi Tôn giả Ananda đi đến Thế Tôn; sau khi đến, đánh lễ Thế Tôn rồi ngồi xuống một bên. Sau khi đến, đánh lễ Thế Tôn rồi ngồi xuống một bên. Tôn giả Ananda bạch Thế Tôn:

- *Bạch Thế Tôn, Mahàpajàpatì Gotamì đã chấp nhận tám kính pháp này, cho đến trọn đời không có vượt qua.*
- *Này Ananda, nếu nữ nhân không được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật do Như Lai thuyết giảng, thời này Ananda, Phạm hạnh được an trú lâu dài, và diệu pháp được tồn tại đến một ngàn năm. Vì rằng, này Ananda, nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật này, nay này Ananda, Phạm hạnh sẽ không được an trú lâu dài, thời này Ananda, diệu pháp được tồn tại năm trăm năm. Ví như, này Ananda, những gia đình nào có nhiều phụ nữ, ít đàn ông, thời những gia đình ấy rất dễ bị các đạo tặc, trộm cắp nào hại. Cũng vậy, này Ananda, nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình*

trong Pháp và Luật này, nên Phạm hạnh sẽ không được an trú lâu dài. Ví như, này Ananda, khi nào một chứng bệnh được tên là “trắng như xương” rơi vào một ruộng lúa đã chín, thời ruộng lúa ấy không có an trú lâu dài. Cũng vậy, này Ananda, khi nào nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật này, thời Phạm hạnh này không có an trú lâu dài. Ví như, này Ananda, khi nào một chứng bệnh được tên là “đỏ sét” rơi vào một ruộng mía đã chín, thời ruộng mía ấy không có an trú lâu dài. Cũng vậy, này Ananda, khi nào nữ nhân được xuất gia, từ bỏ gia đình, sống không gia đình trong Pháp và Luật này, thời Phạm hạnh này không được an trú lâu dài. Ví như, này Ananda, một người vì nghĩ đến tương lai xây dựng bờ đê cho một hồ nước lớn để nước không thể chảy qua, cũng vậy, này Ananda, vì nghĩ đến tương lai, Ta mới ban hành tám kính pháp này, cho các Tỷ-kheo Ni cho đến trọn đời không vượt qua.

(II) (52) Ai Giáo Giới?

1. Một thời, Thế Tôn trú ở Vesàli, tại Đại Lâm, ở ngôi nhà có nóc nhọn. Rồi Tôn giả Ananda đi đến Thế Tôn; sau khi đến, đánh lễ Thế Tôn rồi ngồi xuống một bên. Ngồi xuống một bên, Tôn giả Ananda bạch Thế Tôn:
 - *Thành tựu bao nhiêu pháp, bạch Thế Tôn, Tỷ-kheo nên được chấp nhận là vị giáo giới cho các Tỷ-kheo Ni?*
 - *Này Ananda, thành tựu tám pháp, Tỷ-kheo nên được chấp nhận là vị giáo giới cho các Tỷ-kheo Ni. Thế nào là tám?*
2. *Ở đây, này Ananda, Tỷ-kheo có giới đức, sống được chế ngự với sự chế ngự của giới bốn, đầy đủ uy nghi chánh hạnh, thấy sợ hãi trong những lỗi nhỏ nhất, chấp nhận và học tập trong các pháp. Vị ấy nghe nhiều, thọ trì điều đã được nghe, chất chứa điều đã được nghe; những pháp ấy, sơ thiện, trung thiện, hậu thiện, nghĩa lý văn cú cụ túc, đề cao đời sống Phạm hạnh hoàn toàn đầy đủ thanh tịnh; những pháp ấy, vị ấy đã được nghe nhiều, đã nắm giữ, đã ghi nhớ tụng đọc nhiều lần, chuyên ý quan sát, khéo thể nhập chánh kiến. Đối với vị ấy, hai giới bốn Pàtimokkha được khéo trao truyền lại một cách rộng rãi, khéo phân tích,*

khéo thông hiểu, khéo quyết định thành sutta (ngôn ngữ) và thành âm vận. Vị ấy có một giọng nói dễ nghe, phát âm tốt, lời nói tao nhã, phát ngôn không bập bẹ, giải thích nghĩa lý minh xác. Vị ấy có khả năng thuyết giảng pháp thoại cho chúng Tỷ-kheo Ni, khích lệ, làm cho phấn khởi, làm cho hoan hỷ, được phần lớn các Tỷ-kheo Ni ái mộ, thích ý. Trước khi y chỉ Thế Tôn, xuất gia, đắp áo cà-sa, vị ấy không có phạm trọng tội nào, được hai mươi tuổi an cư hay hơn hai mươi tuổi an cư.

Thành tựu tám pháp này, này Ananda, vị Tỷ-kheo được chấp nhận là vị giáo giới cho các Tỷ-kheo Ni.

(III) (53) Pháp Tóm Tắt

1. Một thời, Thế Tôn trú ở Vesàli, tại Mahàvana, ở ngôi nhà có nóc nhọn. Rồi Mahàpajàpatì Gotamì đi đến Thế Tôn; sau khi đến, đảnh lễ Thế Tôn rồi đứng một bên. Đứng một bên, Mahàpajàpatì Gotamì bạch Thế Tôn:
 - Lành thay, bạch Thế Tôn! Thế Tôn hãy thuyết pháp vắn tắt cho con, sau khi Thế Tôn thuyết pháp, con sẽ sống một mình, an tịnh, không phóng dật, nhiệt tâm, tinh cần.
2. Này Gotamì, những pháp nào bà biết: “Những pháp này đưa đến tham dục, không phải ly tham; đưa đến hệ phước, không đưa đến ly hệ phước; đưa đến tích tập, không đưa đến không tích tập; đưa đến dục lớn, không đưa đến ít dục; đưa đến không biết đủ, không đưa đến biết đủ; đưa đến tụ hội, không đưa đến nhàn tịnh; đưa đến biếng nhác, không đưa đến tinh tấn; đưa đến khó nuôi dưỡng, không đưa đến dễ nuôi dưỡng”. Này Gotamì, hãy thọ trì nhưt hương rằng: “Đó là không phải Pháp, đó là không phải Luật, đó là không phải lời dạy của bậc Đạo sư”.
3. Và này Gotamì, những pháp nào bà biết: *“Những pháp đưa đến ly tham, không đưa đến tham dục;*

*đưa đến ly hệ phước, không đưa đến hệ phước;
đưa đến không tích tập, không đưa đến tích tập;
đưa đến ít dục, không đưa đến dục lớn; đưa đến
biết đủ, không đưa đến không biết đủ; đưa đến
nhàn tịnh, không đưa đến tụ hội; đưa đến tinh
tản, không đưa đến biếng nhác; đưa đến khó dễ
nuôi dưỡng, không đưa đến khó nuôi dưỡng”.*
*Này Gotamì, hãy thọ trì nhưt hướng rằng: “Đó là
phải Pháp, đó là phải Luật, đó là lời dạy của bậc
Đạo sư”.*

The First Theravada Bhikkhuni Ordination in North America

Source: Aranya Bodhi Hermitage, <http://awakening-forest-hermitage.blogspot.com/>

Preceptor Ven. Bhikkhuni Dhammananda of Thailand with Thai bhikkhuni sangha members. From kyotoreview.org

Photo from www.bhikkhuni.net

Tibetan nuns taking exams

First Tibetan Nuns who are taking exam-debates to become Geshes (it takes 20 years of study to become Geshes) . The surrounding Monk Geshes interview her with tough questions or challenge her on difficult points

Chinese nuns . Wikipedia public domain

TIME

A Buddhist nun has become the first female monk ordained in Thailand, presenting a serious challenge to the nation's all-male clergy.

Varanggana Vanavichayen, 55, was ordained Sunday by a female Sri Lankan monk in the presence of a male Thai monk. Theravada scriptures, as interpreted in Thailand, require that for a woman to be ordained a monk, the ceremony must be attended by a male and female monk.

Monks are the main clerics in Thai Buddhism. The deputy chief of the government's Religious Affairs Department, however, said Varanggana will not be recognized as a monk.

Elder Nun Mahāpajāpatī Gotamī

Website: <https://tuetam.info>

Email: tuetamthienthuquan@yahoo.com

Fanpage: facebook.com/thienvientuetam

Youtube: Đạo Phật Vào Đời

Paltalk: Tue Tam Thien Vien